

Міхась Скобла

Вочы савы

Вершы

КАМУНІКАТ.БЕ

ПАЭТЫ

Пімену Панчанку

Шчыры пост
Ці сцяжынка наўпрост
На гульбу, да Абрама на піва...
У паэтаў біблейскі узрост
На вякі.
А камусьці на дзіва.

Сапраўды,
Ці падлічым гады,
Мы, што звыклі, шануючы меру,
Мераць век даўжынёй барады,
Ці падлічым, а колькі ж Гамеру?

А мо не ў галаве,
У пустым рукаве
Загаіўшы няўгойныя болькі,
Ведаць, колькі Купала жыве
І Мікола, што з Гусава, колькі?..

Мусім
Не разгубіцца зусім
І засведчыць, прыспешыўшы крокі,
Што вядзе нас за рукі Максім,
Каб на свет паказаць на шырокі.

Шлях, раўней,
І, палетак, руней,
І над кветкай няхай пчала ўецца...
А паэты старэюць раней,
Чым астатняе ўсё чалавецтва.

Барані
Ад ліхой бараны,
Божа, душы іх – парасткі ў росах.
Ні калыскі у іх, ні труны,
Толькі верш
На зямлі і ў нябёсах.

І адна
У паэтаў віна:
Не ўміраюць і ў вечныя векі.
Ім гарэць ад цямна да відна,
Ім пятак не закрые павекі.

На сыгнет
Не мяняйце санет –
Ён чужы залатым пацярухам.
Слова з вечнасці скажа паэт –
І ўмацоўца кволья духам.

* * *

Валіку Дубатоўку

«Пі кроў», – над Айчынаю меч
Навіс, нібы д'яблавы шаты.
І Нёман з натомленых плеч
Не скіне лядовыя латы.

Гараць вартавыя кастры,
На вежах пакрэктаваюць сходні.
Пакінулі працу майстры
У гордай
гаротнай
Гародні.

У белым плашчы, як прывід,
Крыжацкае ходзіць нашэсце.
І ўжо Гарадзенскі Давыд
Дружыну сабраў на прадмесці.

Ды здрада з чужога мяшка
Рассыпала ў полі дукаты.
У спіну удар, спадцішка...
Не вернецца рыцар дахаты.

Над ім між чужое травы
Не вырасце мята ці рута.
Чакаў яго Нёман сівы,

Чакала Давыда Бірута.

Масцілі, застаўшыся ўдвох,
На беразе мяккае ложа.
Са свечкай жальбы ў галавах,
Як плачка, стаяла Каложа.

Туман давідна дабрыдзе,
Як стомлены конь, да пагоста.
Рассыпецца поўня ў вадзе
Кальчугай,
што скінуў староста...

МАНАЛОГ КАРУСЯ КАГАНЦА

Я прысвячаюся табе.
Свой лёс, Айчына, даручаю
Тваёй нязведанай журбе,
Тваім надзеям і адчаю.

Ні ў час самотнае начы,
Ні ў шчырай – хай сабе! – сябрыне
З тваіх шляхоў мне не ўцячы,
А шлях чужы мяне адрыне

І на адхоне ўсе грахі
Прыпомніць шараю гадзінай...
У Рым вядуць усе шляхі,
Адзін – вяртае на радзіму.

Той шлях між пушчаў і вазёр
Ппульсуе ў барвах небакраю,
І люд, не злазячы з вазоў,
Сабе ўяўляе шлях да раю.

Калёсьмі зрэзаны сляды
Людзей і – босыя – Хрыстовы.
«...А хто цябе прыслаў сюды?..» –
І ў каляінах глухнуць словы...

*І на гэтай нашай зямлі спрадвеку
нашы дзяды-прадзеды жылі, каторыя*

*не раз грэкамі, немцамі ды рымлянамі
траслі.*

А мы?.. Мы не знаём, хто мы такія...

...Ды смоляць спраўныя чаўны
І аглядаюць нашы рэкі,
слязьмі паўнютка – чыймі? –
Варагі тыя ж, тыя ж грэкі.

Ім не адплаціцца стакроць.
Дарогу звязаным дубровам!..
Душа гукне калеку-плоць
І пойдзе берагам дняпровым.

Прайшоўшы доўгую вярсту,
Што брод шукае, нібы плаху,
Я ў дол айчынны урасту,
Як той валун, на бітым шляху.

СТОЛ АЛЯКСЕЯ ПЫСІНА

Стаіць у Барэйкаўшчыне, як стод,
Уросшы ў зямлю па пахі,
Стары Сыракомлеў пісьмовы стол,
Падобны здалёк да плахі.

Ды не было ў ім нічога звыш,
А ліпла да рук жывіца.
Прыходзіў з суседняе вёскі віж,
Каб вершамі пажывіцца.

На самы высокі Парнас ганцоў
Заслаўшы,
Пегаса – ў яслі,
Святы і грэшны Міхась Стральцоў
Дамройваў свой свеце ясны.

Нібы на печы ў старым хусці,
Адтайвалі зябкія словы.
І быў як з белай слановай касці
Ягоны стол адмысловы.

Астатнія – мусілі хто на чым,
Часцей – на дзяржаўных, з глянцам.
Хто ўдзень пісаў, а хто і ўначы,
Хто ціха йшоў, хто – ў хамут б'ючы,
Хто – класікам-самазванцам.

У Пысіна быў мармуровы стол!
Калі раскапалі ў спешцы
На магілёўскіх моілках дол
За некалькі дзён да смерці...

На сценах нябожчыцкай ледзяшы
І ў летні дзень, і ў зімовы.
А навакол – ні жывой душы!
Лякарня, дзякуй за ўмовы.

Глядзеў паэт на сляпую столь
І бачыў у жыцце пожні...
Ты не забудзь, калі ласка, стол,
Той пысінскі верш апошні.

Высвечвалі вочы, як іван-чай,
І тахкала сэрца нядрэмна,
А ў санітара і ў бывача
Пытацца было дарэмна.

А стол, жыццё сваё кленучы,
Прысесці прасіў галантна,
Калі ў нябожчыцкую ўначы
Прыходзіла муза Дантэ.

Яе заморскія пасталы
Трывожылі сон паэта...
Рассыплюцца пылам усе сталы –
Не забывайма пра гэты!

ПАНТЫЙСКІ СТОД

Пошум мора ўначы, бы імша,
Хвалі ў звонніцы звечара білі.
І Валошына

 выйшла душа
На сумоўе з душой Чарубіны.

Паднялася з падводных пячор,
Асвятлілася морскае ўлонне,
Варухнуў скамянелым плячом
Шэры сфінкс у дрымучай кароне.

Ён даўно ад прыбою аглух,
Соллю морскаю выеты вочы.
Ды касмічны прылётвае дух
І ўтаймоўвае мора штоночы.

А яно
Раскашуе даўно,
Што не так – на трохзубыя вілы.
Бачна – золатам выслана дно,
І чутно, як гамоняць магілы.

І з чарупіны нават чуцён
Крык адчайны чарговай ахвяры...
Чарубіна, вы чуеце звон
Пакаяльны? – разгойдвае хмары!

Б'юць вяршыні у купал нябёс,
Рэха доўга ў гарах перуніцца.
Не параніцца б, – страшна, нябось, –
Парай раніца ўнізе раіцца...

Мора кленчыцьме тысячы год,
Прыпаўзаючы зноў да падножжа,
Ды зашыты маланкаю рот
Даравання
Прамовіць
Не зможа.

КАМУНІКАТ.ORG

УЗНЯСЕННЕ, ШАГАЛА

Марк Шагал паміраў у ліфце.
Без радзімы на старасць год.
Фарбавала ліфцёрша кіпці
І гартала часопіс мод.

Без радзімы. З кавалкам хлеба.
З клеткаптушкай. Без жаўрука.
Кнопку з надпісам простым «неба»
Націскала яго рука.

Маляваў ён
Не ў вазе лотаць
І не вулічную любоў,
Ён вучыў чалавецтва лётаць,
З рук пускаючы, як галубоў!

На зямлі – адны каранціны,
Мытні ўсюды, і не прасі,
Каб вярнулі яго карціны.
І карціны – на небясі.

Там з апосталамі, паважна,
Расхінаючы бель аблок,
Млечным шляхам, як Эрмітажам,
Задуменна праходзіць Бог.

Марк Шагал адчуваў, жывы шчэ,

Калі ліфт набіраў разгон,
З шахты вырваўся на гарышча,
Тросам сцёбнуты наўздагон!

Захлынаючыся вятрамі,
У бязважжасці ліфт павіс.
Яго столькі разоў вярталі
З паднябесся на самы ніз!

Расчыніліся самі дзверцы,
Целу боязна ўслед ступіць –
Не паспелі анёлы смерці
Душу грэшную падхапіць.

Марк Шагал не паспеў памерці.
Бог агледзеў усё як след
І сказаў, нібы запавет,
Каб на віцебскім
На мальберце
Марк змастачыў яго партрэт!

ЗЭЛЬВЕНСКАЯ КАСА Ў МУЗЕІ МАКСІМА БАГДАНОВІЧА

Беларусы ад касы.

Л. Геніюш

Ад родных ніў,
Ад роснае пакошы,
Дзе пад паветкай шчыраваў варштат,
Не ў наймічкі, не служкай, не за грошы
Патрапіла каса ў музейны штат.

Скасіўшы дзялку, грэбавала зморай.
А тут яе, адвыклую ад рук,
Крый Бог, не залічылі б у меморый,
Павесіўшы на заржавелы крук.

Спатрэбіцца ў Максімавай гасподзе.
Каб не зарос паэта закуток,
Увечары
На чэрвеньскай выгодзе
Паклёпнічацьме з бабкай малаток.

Хай бадыллё пачэзне з пераляку,
Калі каса халоднаю шчакой
Прытуліцца да жвірыстага гаку
У змове з маладзецкаю рукой.

Сялянка, а шляхотныя манеры.

І мроіцца – на ганку сеў Максім
І сам сябе збірае ў касінеры,
Чый покліч:
Беларусь перад усім!

Касі, каса,
Ад крэўніцы Ларысы.
Касі, як мора косіць альбатрос
І як назубленыя кіпарысы
Кладуць аблокі ў сонечны пракос.

КАМУНІКАТ.ОРГ

* * *

Як патухне агонь купальскі
І сава закрычыць у голлі,
Ведзьма, скінуўшы строй нянаскі,
Таньчыць пусціцца па вуголі.

Іскры ў цела ўвап'юцца роем,
І агонь не ўваскрэсне ледзьве.
Ах, нарэшце у першай ролі,
Ах, якая раскоша ведзьме!

І на беразе зноўку людна.
Як на жэглішчы, пахне паленым...
Кветкі польныя, як марудна
Вы паўсталі, дзе ўчора ўпалі мы...

Пачуваемся, нібы госці
Ў незлічонай чужой сябрыне,
Ты засмучана, што кагосьці
Ведзьма ў свой карагод не прыме.

І туманным Птушыным торам
Ты адлётваеш, як Маргарыта...
Аддаешся вятрам – каторым?
Што прыносяць рэха малітваў?

...Ў інтэрнацкім пустым пакоі
Нам адное з табой прысніцца.

...І ў купальскі вянок ляўкоі
Ў галавах пачынаюць віцца.

Ты ускрыкнеш, святло запаліш,
Саслізнеш на халодны ходнік.
А ў парозе стаіць Купаліш,
Свечку ўзняўшы заміж паходні...

КАМУНІКАТ.ORG

КУПАЛІНКА

Н. М.

Ногі ў купальскай расе пакупаеш –
Далей ад вогнішча, дзе карагод.
– Выйдзі з туману, вясёлы Купаліш,
Любы, чаканы мной столькі ўжо год.

Хочаш, цыганскага сонца пазычу –
Не пашкадуе мне матухна-ноч –
І запалю незгасальныя знічы,
Толькі з адзінага шляху не збоч.

Зоркі світалнае свечка растане –
Папараць-кветка завяне ў бары.
Гэтулькі доўжыцца наша расстанне!
Не пакідай жа, з сабой забяры.

Голас плыве над ракой непачуты...
– Вернемся, любы, у сонечны лес,
Дзе перагукваўся смех Пераплута
З рэхам, што пасвіў зычлівы Вялес.

Дзе заляцаецца Жыцень да Лады,
А пад карэннем спрадвечных дубоў
Жыжаль свае раскладае прылады...
Чуеш, вяртаймася, родны, дамоў.

Дыхае рэчка, віруе, паруе,
Голас стамлёны ў тумане сівым:
...Гневацца будзе наш бацька Пяруне,
Як да світання не вернемся мы...

Гэдак гукаеш, сыходзіш, знікаеш...
А над люстэркам крывым старыка,
Каб не вярнуўся ніколі Купаліш,
Чорнай паходняй
варожыць рака.

* * *

Душы дрэваў глыбока ў зямлі.
Плоць, што марыла жыць у нябёсах,
На закланне агню аддалі
або скрыпку зрабілі ці посах...

Што ты граеш, шляхотны скрыпач?
Дзе, бязродны, ідзеш, падарожны?
Скамянелы бурштынавы плач
У руках адагрэе не кожны.

І вясло, што трымае Харон,
І стэрно, што пад пахай у Ноя...
Чарадою ссівельх варон
Попел стукае ў сэрца зямное.

Варухнуцца збуцвелья пні.
Душы дрэваў шукацьмуць не выйсця,
У пудлівай начной цішыні
Да чужога прытуляцца лісця...

ВАЙДЭЛОТКА

У заповітай дуброве ты
Прыслужваеш свайму богу,
І за асвечаны сонцам тын
У прысмерках не ўцячы.
А памаліцца лепш уначы
Не стоду – духмянаму стоду,
І развязаць перавясла касы...

Пахнуць дымам твае валасы,
Агонь адганяе цені.
Пярэшапты і галасы
Над капішчам зноў чутны,
І адплываюць, нібы чаўны,
Здоўжанья летуценні
У таямнічы морак начы.

Спяць супляменнікі-крывічы,
І насцярожана дрэмлюць лукі,
І захмялелья ў похвах мячы –
Накаштаваліся хмель-віна.
Спяць супляменнікі давідна,
Толькі не маюць спачыну рукі,
што з далані частуюць Агонь.

А ён цалуе ўдзячна далонь
І туліцца да маленькай жрыцы,
І злыя духі ляцяць далоў.

А ноч мінецца, затрубіць рог,
Калі працнецца каменны бог.
І песня будзе ў вяках журыцца:

*Па дуброве дубцы рэжуць,
На каменні агонь кладуць...*

КАМУНІКАТ.ORG

ВАЎКАЛАК

Сонны сад зашумеў і змоўк,
Высах плюшч на агні шыпшыны.
Ваўкалак, чалавекавоўк
Прытуліўся да чорнай шыбы.

Ён адседжвацца ў пушчы мог,
Меў і нораў амаль ваўчыны,
Ды, пакінуўшы свой бярог,
Ён прыйшоў да сваёй Айчыны.

Харчаваўся, бы ўсе звяры,
І прывык да сырой дзічыны.
А цяпер на пустым двары
Ён прынік да акна Айчыны.

Скрозь па вёсках на ўсіх сабак
Агрызаўся зусім па-воўчы,
І жагнаўся люд: – Ваўкалак!
Хто ж ваўку заглядае ў вочы...

А ў вачах – чалавечы жах,
А ў вачах тых няма жадання
Папрасіцца пад цёплы дах.
Гэй, выходзьце на паляванне!

Гаспадар і замежны госць,
Ён чакацьме ў зялёнай пушчы,

На загрыўку, як срэбра, поўсць,
Асцярожны, як смерць, відушчы.

Ён забытае ўсе сляды,
Ад любое ўцячэ пагоні,
Знойдзе вершнік сабе клады,
І патопяцца ў багне коні.

А пасля, бегучы ў бярог,
Ён успомніць замову ўночы,
І кульнецца ў блакітны мох,
І кажух закапае воўчы.

КАМУНІКАЦЫЯ.ОРГ

ДРЭВЫ

Зямлю,
Каб не рассыпалася
На выбоінах Млечнага шляху,
як старое рыпучае кола,

Не рассохлася
Ад пякучых пацалункаў сонца,
як збан, што з ганчарнага круга
трапіў адразу ў печ,

Не размякла пад зорнымі ліўнямі,
ад якіх не ратуе
і парасон захмаранага неба;

Каб не раскідала па жмені
Касмічным вятрам на забаўку
Свайго жыццядайнага мліва –

Утрымлівае не збуцвелая зямная вось,
Не міфічная сетка мерыдыянаў,
Не частыя пазваночнікі чыгунак
І нават не сінія паясы рэкаў,

а Дрэвы,
Карэнні якіх аплялі Зямлю
І не адпускаюць,
Нават калі на месцы пушчы
Застаюцца заплаканыя пні.

ВОЧЫ САВЫ

Я таксама люблю ноч, Вочы Савы.
Днём сонечныя пратуберанцы
Выплюхваюцца на белыя аблогі,
І пырскі трапляюць
У мае безабаронныя вочы.
Збоку гэта выглядае даволі бяскрыўдна,
Як быццам мне проста
Закапваюць вочы;
І доўга потым
Вандруюць па зямлі салёныя туманы.

Я не люблю глядзець на сонца,
Я не разумею Ікара,
Я люблю глядзець поначы ў Вочы Савы.

Яны і ў цемры бачаць правідловы шлях.
Яны не выпраменьваюць святла і не
саграваюць,
Але толькі паміж імі і Поўняй
Вечна трапятацца матыльку маёй надзеі.

* * *

Сузор'і замярзалі.
Рыба, губляючы срэбную луску,
Выпаўзла на чорны лёд, знерухомела.
Рахманы Леў драмаў,
Бачыў цёплую Афрыку.
Вялікая Мядзведзіца
Пагаджалася ўсё жыццё
Танчыць на гарачай падлозе,
Як некалі ў Смаргонскай акадэміі.

Вам таксама холадна,
Валасы Веранікі?..

Снягі навокал.
Я дыхаю на зоры,
Спадзеючыся,
Што калісьці далёкай-далёкай
Жнівеньскай ноччу
З чорных халодных лапаў космасу
Вызваліцца хоць адна зорачка,
Адагрэтая
Маім дыханнем.

НА ХУТАРЫ

У пелюсцях сонцазаходу
Зялёная пушча згарае,
І рэкі, – зірніце на мапу, –
Яны адпаўзаюць з айчыны.

Памоліцца студні, як стоду,
Вядро начапійшы, старая,
Абвеяцца вынясе капу,
Што ткала яшчэ пры лучыне.

Яна не чакае нікога
І ў кufры дабро не хавае,
А з кубка вазоны напоіць –
Укленчыць і доўга не ўстане.

Апошняя даверніцай Бога
На гэтай зямлі дажывае,
Пашэпчацца з ім, супакоіць,
Сама ж не засне да сьвітаньня.

І месяц, і ясныя зоры,
І сонца, і ў квецені вішні,
І сонны асвер па-над студняй,
І белых капусніцаў рой –

Схіляюцца ў светлай пакоры,
Дазволіў якую Ўсявышні,
Да гэтай святой, непадсуднай,
Да гэтай звычайнай старой.

БАЛАДА ПРА СТАЙНЮ

Сказаў камісар: «Не патрэбен храм,
Вось-вось камунізм настане.
Мы ў храмах наробім складоў і крам,
А ў гэтым хай будзе стайня!»

Сказаў – і забегаў рабочы люд,
Пасеклі алтар, іконы.
Заміж Хрыста на сцяне – хамут,
Прыгналі затым і коней.

А конюх хадзіў – ну нібы святар,
Паводзіў сябе прыстойна –
Маўляў, каб хапала ўсім святла,
Каб кожнаму было стойла!

А конюх быў пралетарскі, наш.
Вароты зрання рыпелі,
Ён рызай коням насіў фураж,
Паіў па чарзе з купелі.

А конюх часам у яслях спаў,
Бо піў, як Пане Каханку.
Аўса пад бок з мяшкоў насыпаў –
І маеш бярлог да ранку!

Гарэлка грэе – не мерз зімой.
Ды толькі аднойчы ўночы

Прачнуўся конюх і – Божа мой! –
На лоб аж палезлі вочы.

– Ці мала плуга і баразны?
(Ці я ў Сатаны ў палоне?!)
Пад разламанья абразы
Выходзяць і кленчаць коні!!!

І конюх запоўз пад парожні воз,
Нібыта ўцякаў ад згубы,
І падалося між п'яных кроз –
Вялікія вочы у іх – ад слёз,
ад цугляў – такія зубы.

Моляцца коні?! Хто даў дазвол?
Дзе? У якім законе?!

І конюх выхапіў звыкла кол.
І ўсталі з каленяў коні.
Нібы ашалелі усім гуртом,
І ведалі, што рабілі,
І ў трэскі – яслі пад капытом,
І ў трэскі пад ім драбіны.

У конскіх зрэнках палаў агонь.
Стыў жах у людскім паглядзе.
Ды дараваў яму кожны конь,
І кожны грывай паглядзіў.

ГОТЫКА РЫП

Сяргею Шапрану

Хмары, нібы крыгі ў час паводкі,
Крышацца аб вострыя шпілі.
І пасіплі пеўні, як падлёткі,
Што з халоднай лужы папілі.

Высака

ў грабенчыках-уборах,
З сонцам у саборніцтве нібы,
Залатыя пеўні на саборах
Воблакам прычэсваюць чубы.

З небам пеўні ладзяць перамовы,
Як паслы у годнасных чынах,
І дабрэюць стрэлы перуновы
У хвастах,
нібыта ў калчанах!

Але ж ёсць найпільная патрэба, –
служба ў пеўняў
пэўна што не мёд,
Напінаць расхрыстанае неба
Над начною Рыгай, як намёт!

ДЫПЦІХ МОРА

I

Мора – вялізнае немаўля.
З калыскі вылазіць боязна,
А маці адлучылася недзе,
Няма каму пагайдаць калыску.

I малое спачатку дурэючы,
Хапаецца за берагі, хітаецца,
Выпручваецца –
А калыска ні з месца.

I гэта таксама нядобра –
Крыўдзіць мора.

II

Мора – як цеста ў дзяжы,
Дрэмле, выпешчанае кухталямі.
I раптам месячнай ноччу
Крадком ад гаспадыні
Пачынае падыходзіць.

Але запальваецца агонь
У пабеленай печы небасхілу,
I вялізная пашча
Цярпліва чакае ахвяраўскладання.

Спатрэбіўся і жаўток поўні.

STELLA MARIS*

Неба начнога паўкруглая пашча,
Поўня, як вока
Удава ці цмока –
Хто яго зноў уквяліў?
Мора дрыжыць і ўздыхае прапашча.
Хутка пачнецца прыліў.

Човен чакае паэта Дубоўку
Верным сабакам,
Рады прысмакам,
Косіцца на валацуг.
Човен падобны яшчэ на дамоўку,
Ёй замінае ланцуг.

– Човен, ты з берага вечнае ночы?
Скінуўшы стому,
Пльцьмеш дадому,
Як і мільёны разоў?
Човен маўчыць, і вясяр не ахвочы
Да невясёлых размоў.

Мора пакінулі людзі і горы,
Горы ў дакоры,
Людзі ў гуморы –
Хто яго ў іх адбярэ?
Хай жа не гаснуць астатнія зоры!
Мора у цемры памрэ.

Вам абыякава, весела, горка?
Гора зямнога,
Шчасця замнога.
Поруч амур і мара.
Ззяе над хвалямі Морская Зорка –
ясная Зорка Ютрань.

Покуль ахвярнік віжуе – дзе ж трэба
Стодзівам цемры,
Выспы здранцвелі, –
Мору наўме – ці ўцяку?
Вісне на Зорцы ўначэлае неба
Саванам на цвіку!

* *Морская зорка (з лац.)*

* * *

Бог пайшоў,
І чаечае пер'е
Забяліла сінюю ваду.
На душы бязмоўе і бязвер'е –
як я следам гэтакі пайду?

Госпадзе, адчайны і далёкі,
Берагі ў тумане не відны.
І нікога – чайкі ды аблокі,
Нібы мы над безданню адны.

Бог ішоў, да неба датыкаўся,
І ці бачыў хто, апроч мяне,
Што і ён аб хвалі спатыкаўся,
Што і ён блукаў у тумане?..

ЭКАЛОГІЯ

У кансервовай бляшанцы
На дне рэчкі
Жыве пячкур.
Яму добра і ўтульна;
З-пад іржавае накрыўкі
Ён сочыць свет,
Разважае пра жыццё рыб.
А ягонья сонныя жабры
Чырванеюць,
Адцэдзваючы каляровыя сны,
Рапчыненыя на рэштках
Таматнага соусу
І ніяк не рэагуюць
На пах чужое смерці.

КАЗКА

У стаптаных бацькавых бахілах
Край схадзіўшы ўпоперак і ўдоўж,
Я пасеяў дождж на небасхілах –
Добрага гатунку споры дождж.

Дзе сяўба – там будуць і дажынкi.
Ды рабковай ноччу нехта ў мех
Пазбіраў насенныя дажджынкi,
Як маланкай спалены арэх.

Доўга па пустэльным небасхіле,
Дзе гусцела б дажджавая рунь,
Крумкачы чародамі хадзілі
І качаўся вогненны пярун.

А пад крумкачамі – жыць ганебна!
Хоць увесь ніколі не глядзі...
Як жа так, што вытапталі неба?
Дожджык, ну як-небудзь, узьдзі!

І ўзышоў, і кволья струмені
На вятрах палегіцай ляглі.
Не злавіць ні вуснамі, ні жменяй,
От вазьмі і смагу наталі...